

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: I. Z.,
státní příslušnost: Ukrajina,
nar.,

zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13 Praha 6

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 10. 2019, č. j. KRPA-367849-13/ČJ-2019-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaná nevyhodnotila dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce žalovaná zjevně zcela odmítá využitelnost zvláštních opatření pro nedůvěru k osobě žalobce s ohledem na to, že žalobce nevycestoval z území České republiky po době, která mu byla stanovena pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalovaná dle žalobce evidentně vyšla z přesvědčení o nemožnosti využití zvláštních opatření z důvodu, že žalobce nevycestoval v době vykonatelnosti správního rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Žalovaná však dostatečně nevyhodnotila jeho konkrétní situaci, především skutečnost, že žalobce jasně prokázal, že má v úmyslu s žalovanou i dalšími orgány spolupracovat, po svém zajištění, dal najevo, že hodlá z ČR vycestovat a pokusil se za tímto účelem obstarat vše potřebné, přičemž jako jediný důvod svého dosavadního setrvání na území ČR označil potřebu opatření finančních prostředků. Žalovaná dezinterpretovala tvrzení žalobce, že bydlí na ubytovně, jestliže žalovaná, že je bezdomovcem, čímž zavdala další důvod k pochybnostem o řádném a individualizovaném zkoumání situace žalobce.
3. Napadené rozhodnutí nemůže podle žalobce obstát pro paušalizované a neindividualizované posuzování pobytové historie žalovanou. Ta fakticky vyšla z nevycestování žalobce v době stanovené pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění, aniž by individualizovala situaci žalobce a správně vyhodnotila to, že žalobce nevycestoval pouze z praktických příčin a namísto jeho zajištění bylo možné přistoupit k eventuální asistenci při zabezpečení vycestování, a to např. ve spolupráci s neziskovými organizacemi, které se dobrovolným vycestováním zabývají.
4. V případě, že žalobce na svůj nelegální pobyt reagoval okamžitým navázáním spolupráce se správním orgánem a dal najevo, že nemá v žádném případě zájem na tom, aby se skrýval nebo jakkoliv mařil potřebné kroky správních orgánů, proto nemůže závěr žalované o nemožnosti uložení zvláštních opatření obstát. Jako zjevně nesprávnou právní interpretaci je třeba i označit i výklad ustanovení § 123b odst. 7 zákona o pobytu cizinců, který na straně 7 provedla žalovaná. Neboť zajištění podle znění příslušného ustanovení má být využito v případě, že v zákonné lhůtě nevycestuje cizinec, kterému byla uložena zvláštní opatření, nikoliv v případě, že v zákonné lhůtě nevycestuje jakýkoliv cizinec.
5. Žalovaná uvedla, že správní orgán při svém rozhodování shledala naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Domnívá se, že se správní orgán neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok v rozhodnutí odůvodnil. Poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivé skutkové jednání, které jednak nasvědčují závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné a současně, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná má dále za to, že jasně a dostatečně definovala na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí, proč nepřistoupila k možnosti užití mírnějších opatření. Svůj postup žalovaná odůvodnila tak, že pokud správní orgán

shledá důvodnou obavu, že se cizinec bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního chování cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve užila zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyl nucen na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Pobytová historie žalobce totiž podle žalované jasně svědčí o jeho opakovaném porušování právním předpisů na území České republiky a je to tedy především sám žalobce, kdo svým jednáním způsobil, že se stal pro správní orgán natolik nedůvěryhodným, že byl nucen přistoupit k jeho zajištění.

6. Žalovaná přesto k jednotlivým zvláštním opatřením uvedla, z jakého důvodu nebyly uplatněny. Žalobce svým tvrzením o nedostatku prostředků přímo vyloučil možnost aplikace postupu předpokládaného ustanovením § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Co se týče možnosti postupu dle ustanovení § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce sám uvedl, že není k pobytu nikde přihlášen, bydlí na ubytovně, ale její adresu si nepamatuje. Z důvodu, že žalobce nemá žádnou oficiální adresu, na které se zdržuje a není nikde přihlášen, žalovaný tuto možnost také vyloučil. Možnost podřazenou dle ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy dostavovat se v určený den a čas na policii, žalovaný správní orgán v případě žalobce přímo vyloučil, neboť v jeho případě není možnost uložení tohoto postupu příhodný a to s ohledem na jeho pobytovou historii a opakované porušování právních předpisů na území České republiky.
7. Žalovaná si je vědoma závěrů rozhodnutí rozšířeného senátu nastíněných žalobcem. Podle žalované však rozšířený senát také potvrdil, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. V případech, kdy cizinec již nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy jako v případě stěžovatele, bude volba zajištění pravidlem. V každém případě je však třeba uplatňovat zásadu individualizace a zkoumat osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy. K namítané paušalizaci rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců žalovaná uvedla, že samozřejmě případy jí šetřené mají celou řadu společných znaků, přesto žalovaná samozřejmě důsledně zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu. V případě žalobce bylo k zajištění přistoupeno především to z důvodu dosažení samotného cíle, kterým je ukončení nežádoucího pobytu žalobce na území.
8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce i žalovaná s tím souhlasili, a soud neshledal nezbytným nařídit jednání o věci samé.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

10. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Dne 22. 10. 2019 byla provedena pobytová kontrola v ulici Bělehradská 50, Praha, při které bylo zjištěno, že žalobce nemá v ČR uveden žádný platný pobyt a bylo mu pravomocně uloženo soudní vyhoštění. Následně bylo zjištěno, že rozhodnutím č.j. KRPA-412-17/ČJ-2019-000022 ze dne 1. 1. 2019 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku a byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Následně byl dne 25. 3. 2019 vydán Obvodním soudem pro Prahu 1 trestní příkaz č.j. 6 T 22/2019, kterým byl žalobce shledán vinným spácháním přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v době trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem v trvání 18 měsíců, a dále trest vyhoštění z území ČR ve výměře 18 měsíců. Následně byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 8 T 62/2019 ze dne 22. 5. 2019 shledán vinným spácháním přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v době trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem v trvání 18 měsíců, a dále trest vyhoštění z území ČR ve výměře 2 let.
13. Dne 23. 10. 2019 byl s žalobcem sepsán protokol, ve kterém uvedl, že ztratil cestovní pas, avšak tuto ztrátu nijak neřešil, ani nikam nehlásil. O správním rozhodnutí věděl, osobně si jej převzal. Ve stanovené době nevycestoval, protože na Ukrajině má problém s bankou. Je si plně vědom, že jeho pobyt v ČR je nelegální a žen neučinil ani žádné kroky k jeho legalizaci. Z ČR chtěl vycestovat poté, co by zde získal nějaké finanční prostředky. Je rozvedený, na Ukrajině má devítiletou dceru. Na Ukrajině by mu nic nehrozilo, má tam ale dluh vůči bance ve výši 100 000 hřiven. V ČR nemá žádné vazby, na Ukrajině by naopak mohl žít v rodinném domě se svým otcem a bratrem. Dále uvedl, že nemá prostředky na vycestování, v ČR však pracoval, nicméně bez příslušného povolení k zaměstnání. Nemá tedy ani prostředky na zaplacení finanční záruky, bydlí na ubytovně, jejíž adresu nezná. Bydlí tam asi měsíc, za ubytování tam platí asi 4 000 Kč měsíčně, adresu pro doručování tam nemá a nikde svůj pobyt nehlásil. V ČR nemá žádný majetek, pouze své osobní věci. Zdravotní stav žalobce je dobrý.
14. Dne 23. 10. 2019 žalovaná vydala napadené rozhodnutí č.j. KRPA-367849-13/ČJ-2019-000022-ZSV podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění žalovaná po rekapitulaci dosavadních řízení k situaci žalobce uvedla, že má za to, že bylo dostatečným způsobem prokázáno, že na území pobývá neoprávněně a maří tak výše uvedená rozhodnutí. Zároveň konstatovala, že zde pobývá bez platného cestovního dokladu a ani se nepokusil získat nový. Svého neoprávněného pobytu, jak žalobce sám uvedl, si byl plně vědom. Z předchozího jednání žalobce pak vyplývá podle žalované zjevná neochota k vycestování z území ČR, žalobce měl k vycestování již dostatek času, přesto ohledně toho neučinil žádné kroky. Žalovaná proto konstatovala, že bylo jednoznačně naplněno zákonné ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, přičemž žalovaná je přesvědčena o tom, že žalobce úmyslně a opakovaně porušuje právní předpisy ČR. Z toho žalovaná dovodila, že je zřejmé, že zde existuje nebezpečí, že bude žalobce své jednání opět opakovat a znovu bude výkon

rozhodnutí mařit. Žalobce se stal pro žalovanou značně nedůvěryhodný, neboť neskýtá záruku, že splní uložené povinnosti.

15. Žalovaná se zabývala možnostmi uložit žalobci některé ze zvláštních opatření namísto zajištění. K opatření dle § 123b odst. 1 písm. a), tedy k povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu hlásit následující pracovní den na policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, žalovaná uvedla, že žalobce nemá v současné době na území ČR povolen žádný pobyt a doposud nehlásil ani adresu, na které se zdržuje, neboť ani žádnou stálou adresu nemá. Zároveň žalovaná konstatovala, že svým jednáním žalobce neskýtá pro žalovaného dostatečnou záruku, že z území ČR vycestuje. K možnosti použití finanční záruky dle § 123b odst. 1 písm. b) žalobce sdělil, že nedisponuje žádnou finanční hotovostí a žalované nebyla do doby zajištění nabídnuta žádná finanční jistina, na území ČR ani není žádná osoba, která by tuto jistinu byla schopna složit. Proto žalovaná tuto možnost vyloučila. K možné aplikaci opatření dle písm. c) žalovaná konstatovala, že podmínka tohoto opatření, tedy povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neskýtá ze strany žalobce dostatečné záruky, neboť je zřejmé, že žalobce nemá zájem dobrovolně z ČR vycestovat. Použití zvláštního opatření dle písm. d) žalovaná rovněž vyloučila, neboť jej považuje za neúčelné s ohledem na skutečnost, že žalobce je aktuálně bez platného pobytu na území, nezbyvá proto než konstatovat, že zde je bezdomovcem. U cizince by proto nebylo ani možné provádět pobytovou kontrolu, neboť je pro správní orgán nezastižitelný. Žalobce sice bydlí na ubytovně, nezná ale její adresu.
16. Žalovaná je povinna předcházet trestně činnosti a činnosti, která není v souladu se zákonem. Z předchozího jednání žalobce je přitom zjevné, že by žalobce pravděpodobně i nadále mařil výkon rozhodnutí a území ČR by neopustil. Uplatnění zvláštních opatření žalovaná shledala nedostačující, nezbylo proto, než přistoupit k zajištění cizince.
17. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů s přihlédnutím ke složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zejména bude potřeba opatřit cizinci nový platný cestovní doklad. Žalovaná přihlédla dále k době potřebné pro zajištění přepravních dokladů a zajištění přepravy cizince.
18. Žalovaná nepominula ani zkoumat rodinné a soukromé poměry žalobce, přičemž konstatovala, že zde žádná překážka bránící vycestování žalobce není. Žalobce na území ČR nemá žádné vazby ani osoby, vůči kterým by měl vyživovací povinnost. V zemi původu nehrozí žalobci nebezpečí vážné újmy. Žalovaná doplnila, že posuzování možného zásahu vycestování do poměrů žalobce bylo již předmětem zkoumání v předchozím řízení o jeho správním vyhoštění. Žalobce pak závěr, že je vycestování žalobce možné, ještě sám potvrdil, když do protokolu uvedl, že na Ukrajině mu nehrozí žádné problémy, může tam žít v domě s otcem a bratrem a naopak v ČR nikoho a nic nemá.
19. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
20. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[Z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu

zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

21. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění“.
22. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí.“
23. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[z]a skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“
24. Soud předně konstatuje, že neshledal v rámci správního řízení porušení žádných ustanovení právních předpisů a neshledal ani deficit v postupu žalované. Rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
25. K námitce, že žalovaná dostatečně nevyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že tato námitka není důvodná. Žalovaná se na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí důsledně vypořádala se všemi možnostmi, které přicházely v případě žalobce v úvahu a podrobně odůvodnila, z jakého důvodu nepřistoupila k jednotlivým zvláštním opatřením, ale byla naopak nucena přistoupit k zajištění žalobce. Na stranách 6 – 8 žalovaná své argumenty dále podpořila tím, že mimo jiné poukázala na pobytovou historii žalobce a jeho značnou nevěrohodnost co se týká použití mírnějších opatření. Není tedy pravdou, že by žalovaná bez dalšího vyšla z přesvědčení, že je nutné žalobce a zajistit a pominula by zkoumáním uložení zvláštních opatření. Soud podotýká, že žalobce opakovaně prokazatelně porušoval právní řád ČR tím, že opakovaně mařil výkon rozhodnutí, nemohl se proto domnívat, že bude tato skutečnost žalovanou pominuta.
26. Soud se rovněž neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by jakkoli prokázal, že má zájem spolupracovat a dal najevo, že hodlá z ČR vycestovat, neboť z jeho jednání vyplývá opak. Ani tvrzení o tom, že žalobce zatím nevycestoval z důvodu, že si potřebuje opatřit finanční prostředky, není relevantní. Žalobce do protokolu uvedl, že v ČR příležitostně pracuje, přičemž mu ani tyto peníze na vycestování nepostačují. Zároveň však bylo zjištěno, že tuto pracovní činnost vykonával bez patřičného povolení. Není tedy jasné, jakým způsobem by žalobce chtěl další finanční prostředky na vycestování opatřit, když nemá povolení k výkonu pracovní činnosti a ani sám neuvedl žádnou skutečnost, která by mohla nasvědčovat tomu, že bude v blízké budoucnosti nějaké

prostředky mít. Co se týká námitky, že žalovaná měla žalobce označit za bezdomovce, pak soud musí konstatovat, že žalovaná v rozhodnutí provedla individualizaci případu žalobce při posuzování možnosti uložení zvláštních opatření. Žalobce do protokolu uvedl, že bydlí na ubytovně, jejíž adresu nezná. Pokud žalobce nezná adresu místa na kterém se zdržuje, potom je jeho tvrzení nevěrohodné a zcela zřetelně prokazuje jeho vazbu na místo ubytování. Žalobce v žalobě tvrdí, že se snaží s žalovanou spolupracovat, ale není zřejmé, v čem se tato snaha reálně projevuje, jestliže nebyl schopen uvést adresu svého pobytu v ČR a za rok svého neoprávněného pobytu po vydání vyhoštění neučinil žádné kroky k vycestování. Pro správní orgán i soud se proto stal nedůvěryhodným a v souladu se skutkovým stavem byl označen za osobu bez domova, jakkoli je vhodnější uvést bez známého místa pobytu. Soud poznamenává, že z jednání žalobce není vůbec zřejmé, jak by chtěl dodržovat případná opatření spočívající v tom, že se buď zdržuje na určené adrese, nebo se hlásí policii, když ani žádnou takovou adresu neuvedl.

27. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že posouzení jeho situace bylo ze strany žalované nedostatečné v tom smyslu, že žalovaná nezkoumala dostatečně individuální okolnosti jeho případu. Soud má za to, že žalovaná k tomuto zkoumání přistoupila řádně a své závěry uspokojivě odůvodnila na straně 9 rozhodnutí, a to i s odkazem na zjištění v řízení o správním vyhoštění žalobce, na základě čehož se zde žalobce zdržuje bez právního důvodu cca 1 rok. Sám žalobce vytvořil o své osobě svým předchozím jednáním značně nedůvěryhodný obraz. Z tvrzení v protokolu uvedených vyplývá, že zde ani není žádná překážka, která by měla bránit jeho vycestování. V ČR nemá žádné vazby, ty má naopak v zemi původu. Neuvedl ani žádnou skutečnost, která by jeho vycestování bránila mimo toho, že má na Ukrajině dluh, což rozhodně nelze jako relevantní překážku uvažovat. V ČR je žalobce zcela bez prostředků, má zde pouze osobní věci. Nezná svou adresu, nemá ani platný cestovní doklad. Nebylo zjištěno, že by mu při návratu do vlasti měla hrozit vážná újma.
28. Argumentace žalované na straně 7 rozhodnutí o aplikovatelnosti § 123b odst. 7 zákona o pobytu cizinců je sice v rozporu se skutkovým stavem, ale daná nesprávnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jestliže byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a zvláštní opatření dle § 123b téhož zákona byla vyloučena pro výše uvedené důvody. Soud uzavírá, že neshledal závažné pochybení žalované, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly. Soud přiznal ustanoveného zástupce ve výši 8 228,- Kč, jež se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž odměna za jeden úkon právní pomoci činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3 100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1 428,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 17. prosince 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce